

ENTER

13

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

KILLER CIVIL WAR

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

โลก ฆ่า กัน ตาย

殺手
世界

孤泣 Gu Qi เขียน
scimmietta แปล

6



ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน



ทดลองอ่าน

ENTER!



KILLER CIVIL WAR

殺手世界

โลกนักฆ่า 06 : Killer Civil War

孤泣 Gu Qi เขียน scimmietta แปล

《殺手世界 06 : Killer Civil War》孤泣 (Gu Qi) 著

Copyright © Feel Co., Ltd. (青馬文化事業出版有限公司)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2435-5

ภาพประกอบปก Patrick Foto / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 209 บาท

พบบน

กระดาษหนอมสายตา



ห่วงใยสายตาคคุณ

www.greenread.com

คำนำ

สิ่งสำคัญสำหรับนักฆ่าคืออะไร บางทีอาจเป็นความใจเย็น สุขุม รอบคอบ เพื่อการลงมือสังหารอย่างเฉียบขาดและปลอดภัย หรืออาจเป็นความบ้าคลั่ง กล้าหาญ ทำทุกอย่างเพื่อเด็ดหัวเป้าหมาย หรือสิ่งสำคัญจริงๆ คือเงิน หากเงินไม่มา งานไม่เดินตามหลักการคนทำงานทั่วไป

แต่ทั้งหมดนี้ไม่ใช่สิ่งสำคัญสำหรับนักฆ่าพาร์ตไทม์อย่างเปยคู เพราะสิ่งที่เขายึดมั่นอย่างแรงกล้าคือเพื่อนพ้อง มิตรภาพของผู้ที่ร่วมเป็นร่วมตาย ความเชื่อใจยามลี้ภัยส่งกระสุนปืน นี่คือนี่สิ่งที่หาได้ยากยิ่ง และเขามีมันอย่างเพียบพร้อม กระทั่งซุ่ยหุน ไหบังอาจพรากสิ่งสำคัญนี้ไป เพลิงแค้นพลันปะทุโหมงานนี้ไม่อาจอยู่ร่วมโลก ต้องมีตายกันไปข้างหนึ่งเท่านั้น! พวกเขาจึงกระโจนเข้าไปในสงครามความขัดแย้งในองค์กรเพื่อล้างหนี้แค้นให้เพื่อนที่จากไป จะดูเดือดเลือดพล่านแค่ไหน ไปชมกัน!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

孤泣 Gu Qi หรือกุฉี แปลตามตัวอักษรหมายถึงร้องไห้ลำพัง

ชอบจินตนาการและชอบขีดเขียน

สนุกกับการออกหักแต่ก็ไม่อยากสูญเสีย

กลัวความโดดเดี่ยวแต่ก็ชอบอยู่คนเดียว

เรื่องความรัก เข้าใจอยู่ว่าหากไม่รู้จักระมัดระวังก็จะทำให้ใจไม่เป็นสุข

กระวนกระวาย จึงกำลังพยายามศึกษาวิธีการอยู่

เรื่องการใช้ชีวิต เข้าใจดีว่าการทำสงครามเพื่อสร้างสันติภาพนั้น
ไม่ถูกต้อง แต่ก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้อยู่ดี จึงจะใช้ตัวอักษรและ
ถ้อยความแทรกซึมเข้าไปในโลกของพวกเขาและพวกเรา ใช้เวลาทั้งชีวิตนี้
สร้างโลกอีกใบหนึ่งขึ้นมา

ยินดีต้อนรับสู่โลกของกุฉี

FB Page : lwoavie1

Official Website : www.lwoavie.com

จากใจนักแปล

จากใจฯ นี้เขียนในคิมหันต์อันทารุณแห่งสยามประเทศ นักแปลผู้มีถิ่นที่อยู่ในป่าคอนกรีตได้ทุ่มเทสรรพกำลังไปมากมายเพื่อเอาชีวิตรอด ยุทธโศภกรรมเราพร้อมสรรพ ทั้งแป้งเย็น ทิชชูเย็น สเปรย์เย็น แชมพูสูตรเย็น ครีมอาบน้ำสูตรเย็น

เจ้าแชมพูเย็นเนี่ยนะคะ สระแล้วเย็นจริงๆ แต่ก็แอบตาจนต้องกรี๊ดร้อง โหยหวนคาห้องน้ำประหนึ่งผีร้ายโดนน้ำมนต์ แสบจนต้องหลับตาอาบน้ำสระผม ถือชะว่าตาบอดชั่วครว

ส่วนครีมอาบน้ำสูตรเย็นนั้นเล่า...มันเมื่อกมากกก อาบแล้วพื้นลื่นนนน นี่เกือบลื่นหัวฟาดพื้นตายไปหลายรอบ ถ้าต้องมาตายเย็นแบบเปลือยๆ ละก็ เอาฮีตสโตรกมาเถอะคะ!

แป้งเย็นนี่ก็อึก ระวังมันพุ่งเข้าตานะคะ ที่สำคัญคือหลังจากประแป้ง จงล้างมือให้สะอาดก่อนทาครีมกันแดดบนหน้า!!!

ก่อนหน้านี้เวลาใครถามว่าร้องไห้ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ เราจะนึกไม่ออก แต่วันนี้เราตอบได้ทันทีว่า

"เมื่อเช้านี้หลังอาบน้ำเสร็จค่ะ"

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทนำ

ณ ร้านกาแฟกลางแจ้งแห่งหนึ่งในฮ่องกง
ในที่จอดรถตรงข้ามร้านกาแฟมีรถลัมโบร์กินีสีส้มคันหนึ่งจอดอยู่
เห็นชัดว่าเขามาแล้ว

ชายสองหญิงหนึ่งกำลังสนทนากันอยู่
"เปย์ 'ไม่ว่าจะอายุเท่าไร ขอแค่เป็นผู้ชายก็ต้องเคยคิดอยากให้
ตัวเองเป็น...คนที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกทั้งนั้นแหละ" ชายสวมสูทเอ่ย

"จริง หี" เขาจดคำพูดนี้เอาไว้

เขาคือนักฆ่าอันดับเจ็ดแห่งองค์กรนักฆ่า...เปย์คุณ

ส่วนอีกคนคืออันดับที่หนึ่ง...ชื่อหวังเจ่อ

"ครึ่งปีเก้าสิบสี่คน" ชื่อหวังเจ่อเอ่ยสั้นๆ

"ฉันรู้ ทีมเฉพาะกิจที่สี่บเรื่อง 'ข้อมูลส่วนตัวนักฆ่ารั่วไหล' ก็ตาย
ยกทีม" เปย์คุณมองลัมโบร์กินีของชื่อหวังเจ่อแวบหนึ่ง "ชัดมากว่าเป็น
ฝีมือชู่ยุน ไห"

ครึ่งปีมานี้ในจำนวนนักฆ่าสองร้อยหกสิบเจ็ดคนขององค์กรนักฆ่า

มีเก้าสิบสี่คนถูกฆ่าตาย

"ร่วมมือกันมั๊ย"

"นายหมายถึง 'นักฆ่ากลุ่มย่อย' ของพวกเรา?"

"อืม"

"ที่จริงไม่ต้องให้นายพูด เราก็จะ..." แววดาเปยคุคมกริบ "ล้างแค้นให้เพื่อนอยู่ดี"

"คนที่คุณพูดถึง..." สาวสวยสวมชุดพนักงานออฟฟิศคนหนึ่งถาม "คือซีเหวอคะ"

เธอคือเลขาฯ ส่วนตัวและผู้จัดการของชื่อหวังเจ่อ อายาเสะ เอริ เปยคุพักหน้า "ไ้เป็นคนฆ่าเขา...บุคลิกที่สามของไ้"

"สรุปว่านายจะร่วมมือกับเรา?" ชื่อหวังเจ่อจ้ถาม

"ไม่ ขอโทษนะ นี่เป็นเรื่องส่วนตัวของเรา"

"เข้าใจ"

เวลานี้ผู้หญิงคนหนึ่งก็เดินเข้ามาหาพวกเขา ชายทั้งสองผู้อยู่ในสิบอันดับแรกของตารางจัดอันดับนักฆ่าระว่างตัวขึ้นมาทันใด พร้อมโจมตีได้ทุกเมื่อ ไม่น่าเพียงครึ่งวินาทีหัวของเธอก็อาจแยกจากร่างได้แล้ว

"ฉันชอบอ่านหนังสือของคุณมากเลยคะ! ขอถ่ายรูปกับคุณได้มั๊ยคะ"

เธอเอ่ยอย่างเบิกบาน

"ฮ่าๆ! ที่แท้แฟนคลับนี่เอง?" เปยคุเหลิอบมองชื่อหวังเจ่อแวบหนึ่ง

"ไม่มีปัญหาครับ ถ่ายรูปกัน!"

"เซลฟี! เซลฟีได้มั๊ยคะ คุณเป็นคนถือมือถือ?" เธอยื่นมือถือให้เขา

"ให้เลียนแบบฟีฟ่า* เหวอครับ ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว!" เขาเปลี่ยนสีหน้า

* ชาวจีนนิยมเรียกโจรรุ่นฟ้า (โจรเหวินพะ) ว่า 'ฟีฟ่า' เวลาแฟนคลับขอถ่ายรูปด้วยเขาจะอนุญาตเสมอ และขอเป็นคนถือกล้องเองทุกครั้ง

จากเครื่องเครียดเป็นยิ้มแยม "มา!"

เธอเดินมาอยู่ข้างๆ เปยคู ทำท่ายิ้มชูสองนิ้ว เปยคูกดปุ่มด้านข้างโทรศัพท์ไอโฟนแล้วถึงพบว่าเป็นโหมดเซลที่นับถอยหลังสิบวินาที

"ตั้งไว้สิบวินาทีไม่เคยจะไปไหนเลยหรอครับ ฮ่าๆ!" เปยคูหัวเราะเซ่อๆ

"คงตั้งไว้ตั้งแต่ตอนถ่ายเซลที่ระยะไกลก่อนหน้านี้แล้วไม่ได้ตั้งกลับมาล่ะค่ะ! ฮ่าๆๆ! รอแป็บนึงก็แล้วกันนะคะ!"

"โอเคครับ!"

เมื่อเวลานับถอยหลังมาจนถึงห้าวินาที โทรศัพท์อีกเครื่องของเธอก็ดังขึ้น

"ฮะ! เพื่อนที่ฉันนัดไว้ล่ะค่ะ โทษทีนะคะ! รบกวนรอแป็บนึง!" เธอเลี้ยงออกไปรับสาย

ตอนนี้เองเปยคูก็คิดว่าแซนเธอไว้ "หึๆ ยังเหลือสามวินาที ถ่ายให้เสร็จก่อนเถอะครับ!"

"ไม่ค่ะ ฉัน..."

เหลือสองวินาที

"ปล่อยฉันนะ! ปล่อยฉัน!"

นับถอยหลังหนึ่งวินาทีสุดท้าย...

'เบรียง!!!'

มือถือ...ระเบิด!

เปยคูโดนระเบิดแขนขาด?

ไม่

ในวินาทีสุดท้ายมือถือก็ถูกเปยคูเขวี้ยงขึ้นฟ้าเต็มแรง ระเบิดกลางอากาศ!

"น้องสาว ทักชะการแสดงของคุณ...ก็ห่วยไปนะ" เวลาเดียวกันนั้น เปยคูก็เอาמידเล่มเล็กจ่อเอวเธอ "คุณรู้มั๊ย ผมไม่ใช่ซูเปอร์สตาร์อะไร ไม่เคยมีใครพุ่งเข้ามาพูดว่าชอบหนังสือผมมาก อยากถ่ายรูปรด้วย โดยไม่ถามก่อนว่า 'คุณคือคนนั้นคนนี้หรือเปล่า' "

"อย่าฆ่าฉัน!" เธอแตกตื่นลนลาน "ฉันเป็นมือใหม่! อันดับสองร้อยหกสิบเอง อย่าฆ่าฉันเลยนะ!"

'ฉีบ!'

เสียงใสกระซิบดังขึ้นหนึ่งครั้ง ที่คอของผู้หญิงคนนั้นปรากฏรอยเลือดหนึ่งสาย!

พร้อมกันนั้นชื่อหวังเจ้อก็ลุกขึ้นเตรียมจากไป "อย่าใจอ่อน"

ประโยคนี้ออกกับเปยคู เขารู้ว่าเปยคูจะปล่อยเธอไปเพราะว่า เธอเป็น...ผู้หญิง

"นักฆ่าถ้าใส่ความรู้สึกเยอะเกินไปก็เสียคุณสมบัติที่จะเป็นนักฆ่า หรืออาจถึงขั้น...ตาย" แล้วเขาก็เอ่ยประโยคสุดท้ายออกมา "ก็เหมือนน้องสาวฉัน คนที่พานายเข้าวงการนี่ไง"

ฉากนั้นเสมือนภาพซ้ำ ชื่อหวังเจ้อและอาญาเสะ เจริญเดินผ่านหน้า เปยคูที่กำลังอึ้งค้างไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ขณะเดียวกันผู้หญิงคนนั้นก็ล้มลง

'น้องสาว' ที่หวังเจ้อเอ่ยถึงก็คือเจ้าของเดิมของปืนพกเอ็มไนท์ที่หนีเลฟเว่นของเปยคู...

กู้อิ่งเสวี่

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : ไม่นแน่ชัด

ฉายา : เปยคู

อันดับปัจจุบัน : 7

อาชีพเดิม : นักเขียนนิยาย

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ไม่มีทักษะพิเศษ ชอบใช้สมอฆ่าคน จะทำความเข้าใจเบื้องหลังและเรื่องราวของผู้ว่าจ้างก่อน จึงจะตัดสินใจว่าจะรับ 'งาน' หรือไม่ ไม่ฆ่าผู้หญิงคือหลักการของเขา ปืนพกประจำตัวคือปืน M1911 ที่มีอักษร 'Gold Cup National Match' สลักไว้ ใช้อารมณ์มากเกินไปคือข้อด้อยของเขา ขณะเดียวกันก็เป็นข้อดีซึ่งมีอยู่ไม่มากของเขาด้วย

'คลังข้อมูลโลกนักกีฬา'

หน่วยงาน : องค์การนักกีฬา

ชื่อ-สกุล : โจวจวินหล่าง

ฉายา : ชื่อหวังเจ่อ (ผู้สังหารราชัน)

อันดับปัจจุบัน : 1

อาชีพเดิม : ชื่อโอบริษัทในตลาดหลักทรัพย์

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : หน้าตาหล่อเหลาคมคาย มีสง่าราศี เปล่งประกายแห่งความเป็นราชัน รับเฉพาะภารกิจระดับ S ขึ้นไปเท่านั้น รักรถยนต์ลัมโบร์กินีสีส้มของตัวเองเป็นที่สุด เขาเชี่ยวชาญอาวุธทุกชนิด มีดประจำตัวคือ Strider BT-SS ปลายเสื่อ ปืนพกประจำตัวคือ Baretta 90-Two ว่องไวอย่างน่าทึ่ง ปฏิกริยาตอบสนองเหนือคนทั่วไป มีอายุสะอาด เจริญเป็นผู้จัดการ และเลขาฯ ส่วนตัว

'คลังข้อมูลโลกนักกีฬา'

ชื่อ-สกุล : โจวเหวินฮุย

ฉายา : เสี่ยวเฮย (เจ้าดำ)

อันดับปัจจุบัน : 260

อาชีพเดิม : พนักงานขายเสื้อผ้า

ส่วนสูง : 160 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : แต่งตัววัยรุ่นเต็มที่ โปรดปรานการเล่นเกมส์มือถือที่สุด ชอบร้องเพลง

'คนที่ทำอะไรใช้อารมณ์ไม่รู้จักรัดขาดความรู้สึกบ้าง
สุดท้ายจะกลายเป็นทำร้ายตัวเอง'

บทที่ 1

ความทรงจำของนักฆ่า

Killer Memories

(1)

กลางดึก ณ สถานที่มันได้ดินในโรงเรียนมัธยมของเต๋อ

สมาชิกของนักฆ่ากลุ่มย่อยประกอบด้วยเปยกู เฟิงอวี จูเก๋อจื๋ย
สี่ฮวง หลงจื่อเฉวี่ยน ชุนเทียนเซิง ซินอวีเลียน พร้อมด้วยเหล่าผู้จัดการ
หูฝูหรง หูหลี รินะ ไต้จี้ ฮวาเยวี่ย รวมทั้งสิ้นสิบสองคน ฮวาเยวี่ยคือ
ผู้จัดการคนใหม่ของชุนเทียนเซิง

คืนนี้ผม เฟิงอวี จูเก๋อจื๋ย สี่ฮวง ยังมีหูฝูหรง หูหลี และรินะ
ต่างอยู่ในสถานที่มัน

"เปยกู วันนี้ นายไปหาหวังเจ๋อแล้วมีนักฆ่ามือใหม่มาฆ่า นาย?"
จูเก๋อจื๋ยผู้ตาบอดสีแต่กำเนิดถามขึ้น

"ใช่ อ่อนมาก โดนหวังเจ๋อฆ่าไปแล้ว" ผมเหลียวกลับมามองหูหลี
"ช่วยดูให้ฉันหน่อยว่าตอนนี้องค์กรนักฆ่ายังเหลือนักฆ่าอยู่อีกกี่คน"

"ไม่มีปัญหา" หูหลีรวแป้นพิมพ์คอมพิวเตอร์ "นักฆ่าสองร้อย
หกสิบเจ็ดคน มีอยู่เก้าสิบสี่คนตายในช่วงนี้ เข้ามาใหม่อีกยี่สิบหกคน
ตอนนี้มีทั้งหมดหนึ่งร้อยเก้าสิบเก้าคน"

"แม่ง เหลือแค่ไม่ถึงสองร้อย" เฟิงอวีผู้มีผิวสีทองแดงเอ่ย
"ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไป มีแต่จะเหลือน้อยลงเรื่อยๆ"

"ฉันได้ยินว่าพวกผู้จัดการหานักฆ่าได้ยากขึ้นทุกทีแล้ว" ฝูหรง
ผู้ดูเหมือนคุณอา กำลังจ้องหน้าออกรินะเซมิ่ง

"ก็ใช่นะสิ! แถมยังมีแต่พวกมือใหม่กระดุกอ่อน มากันเล่นๆ ทั้งนั้น"
รินะผู้เป็นโอดาคุสวมเสื้อยัดรัดรูปเอ่ย "เข้ามาได้ไม่ทันไรก็โดนฆ่าแล้ว"

"นี่เป็นการขาดคนที่รุนแรงที่สุดครั้งหนึ่งขององค์กร" ผมว่า
"อย่าลืมนะว่าถึงจะมีนักฆ่าอีกเกือบสองร้อยคน แต่ไม่รู้ว่ามีกี่คนที่เข้าร่วมกับ

'ฝ่ายต่อต้าน' 'ไปแล้ว'

"มีข่าวชู้ยahun ไหบ้างรีเปล่า" สือฮวงผู้ไม่ค่อยพูดค่อยจาส่งเสียงถาม

"แม่ง โดโลผู้จัดการของมันเป็นเซียนคอมฯ หมอนั้นกลบข่าวกับ ร่องรอยจนมิติดได้ ก่อนหน้านี้ไปที่ห้องลับในร้านคอมพิวเตอร์ของพวกเขา มันก็ไม่เห็นเงาของพวกเขาแล้ว" ผู้ทรงออกจะซุนเคื่องรับไม่ได้

"เราอยู่ในที่แจ้ง พวกมันอยู่ในที่ลับ" จูเก๋อจี้เอ๋อ

"หี พวกเราก็นักฆ่านะ อยู่ในที่ 'ลับ' เหมือนกันไม่ใช่หรือไง" เฟิงอวี่ ยิ้มขึ้น

"เอาเป็นว่าเราต้องหาตัวไหให้เจอ แล้วล้างแค้นให้หี" จูเก๋อจี้เอ๋อ

"อีกอย่างต้องเอาพวกที่รวมหัวกับไหมมากำจัดทิ้งไปพร้อมกันด้วย"

ผมเอ๋อ

"นายปฏิเสธรวังเจ้อไปแล้วนี่ว่าจะไม่ช่วยองค์กรนักฆ่า" จี้ไม่เข้าใจ

ความคิดของผม

"ฉันไม่ได้ช่วยพวกเขา และก็จะไม่ร่วมมือด้วย ฉันก็แค่จะกำจัด พวกมันให้หมดทั้งโขงด้วยวิธีการของตนเอง" ผมว่า

"เพื่อนของศัตรูที่ฆ่าเพื่อนฉันก็คือศัตรู" สือฮวงเอ๋อ

พวกเราพากันมองเขา

"เกิดอะไรขึ้น" สือฮวงประหลาดใจเล็กน้อย

"ฮี้ เจ้าที่มที่ไม่ค่อยยอมพูดยอมจา ปล่อยมาที่มีที่งเว่ย!" ผู้ทรง หัวเราะลั่น

พวกเราหัวเราะออกมาเช่นกัน

ที่จริงระยะนี้ผมเองก็งานยุ่งเป็นพิเศษเพราะเรื่องอื่นๆ แต่ผมไม่เคยลืมว่าต้องแก้แค้นให้หี และเราก็สืบได้แล้วว่านักฆ่าคนไหนบ้าง ที่ร่วมมือกับไห ในจำนวนนั้นมีขวงหลิงล่วนอู ล่วนซือ แล้วก็ฮวาเหวิน

นักฆ่าที่เลื่อนขึ้นมาเป็นสิบอันดับแรกอย่างรวดเร็ว จากภาพลับสุดยอด
ในข้อมูลนักฆ่า 'เขา' ปิดหน้าไว้ ไม่รู้ฐานะที่แท้จริง ทว่านอกจากนี้
ที่คาดไม่ถึงที่สุดก็คือเขาคนนั้น...

หมายเลขศูนย์... ชูได้หลังเข้า

ชายผู้ซึ่งแค่นั่งอยู่ตรงหน้าผมก็ทำให้ผมรู้สึกถึงความตายได้แล้ว
คนนั้น

วันนั้นในพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ เขาถูกกระสุนของผมเจาะ
เข้าขมับจากระยะเผาขนจนตายไปแล้วชัดๆ ทำไมเขาถึงยังรอดชีวิต
มาได้

บอกตามตรงนะครับ ผมจะไม่อยากเจอเขาเลย...

ไม่อยากเจออีกเป็นครั้งที่สองเลยจริงๆ

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : หลิวเจ้อเทียน

ฉายา : เฟิงอวีตัวฉวางเหริน

อันดับปัจจุบัน : 33

อาชีพเดิม : คนงานตัดเหล็ก

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : รูปร่างแข็งแรงกำยำ ผิวสีแทน รักสวยรักงาม

เจ้าสำออง มีความสามารถในการสังเกตที่เหนือคนทั่วไป

ปืนพกประจำกายคือปืน Desert Eagle Mark XIX

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : จูเก๋อจื้อผิง

ฉายา : จูเก๋อจื้อย

อันดับปัจจุบัน : 23

อาชีพเดิม : เจ้าแก็งร้านเครื่องเขียน

ส่วนสูง : 183 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ตาบอดสีแต่กำเนิด โลกในสายตาเขา
ปราศจากสีใดๆ รวมถึงสีเลือดสดๆ ด้วย เป็นคนเรียบง่าย
ชอบช่วยเหลือผู้อื่น แต่หากพบคนหรือเหตุอยู่ติธรรมก็จะ
เอาคืนเป็นร้อยเท่า อาวุธสังหารคือเครื่องเขียน

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : เกาจวินฟาง

ฉายา : สี่อฮวง

อันดับปัจจุบัน : 6

อาชีพเดิม : คนเก็บขยะ

ส่วนสูง : 178 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : คนมาเก๊า พ่อแม่เสียชีวิตตั้งแต่เขายังเล็ก
ยายเป็นคนเก็บขยะหาเลี้ยงเขาจนเติบโตใหญ่ หลังจากยายเสีย
ก็สืบทอดอาชีพเก็บขยะต่อ ไม่ชอบพูด ไม่ค่อยรู้จักสื่อสารกับ
คนอื่น มีความสามารถ 'ภาพลวงตาเหมือนนาฬิกาหยุด' ปืน
ประจำกาย S&W M500

'คนที่ไม่อยากเจออีกเป็นหนที่สอง ไม่ใช่เกลียดก็คือกลัว'

(2)

คืนวันหนึ่งในสี่ปีต่อมา

ผมอยู่บนรถบัสนั่งที่ว่างตลอดคืน

ในนักฆ่าหนึ่งร้อยเก้าสิบเก้าคนมีที่คนกันนะที่ทรยศองค์กรนักฆ่า
ไปแล้ว คราวก่อนตอนมือใหม่คนนั้นมาฆ่าผม ผมก็รู้ว่าซุ่มหุน ไหส่ง
'เทียบเชิญ' ให้นักฆ่าคนอื่น ๆ แล้ว เชิญให้นักฆ่าขององค์กรไปฆ่า
'คนกันเอง'

ครั้งนี้ต่างจากครั้งก่อนเพราะประเมินจำนวนคนไม่ได้ เป็น
'สงครามภายใน' อย่างแท้จริง

ขณะที่ผมกำลังครุ่นคิด นูห์ลีผู้จัดการของผมก็โทรมา

"เปย์ ผู้ทรงบอกว่าสามสิบนาทีก่อนมีคนลอบทำร้ายเฟิงอวี
นายก็ต้องระวังนะ" นูห์ลีเอ่ย

"เขาไม่เป็นไรใช่ไหม"

"ยังได้อยู่ เฟิงอวีไล่ไปแล้ว ผู้ทรงบอกว่าเฟิงอวีกำลังสะกดรอย
เจ้านั้นอยู่ ติดต่อพวกนายโดยตรงไม่ได้ชั่วคราว"

"เข้าใจ ฉันจะระวังตัว ไว้คุยกัน บาย"

หลังวางสายผมก็เหลียวมองผู้โดยสารบนรถบัสดำตามสัญชาติญาณ
ผมนั่งอยู่ชั้นบนบริเวณส่วนหน้าของรถ อาจเพราะดีกมากแล้วจึงมี
ผู้โดยสารแค่สองคน ดูท่าทางพวกเขาไม่เหมือนนักฆ่าเลยสักนิด

ใช่ครับ นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้

ไม่มีใครรู้หรือว่าประชากรเจ็ดล้านคนที่อาศัยอยู่ในมหานครแห่งนี้

คนไหนคือนักฆ่า ก็เหมือนกับผมแหละครับ ไม่มีใครรู้ฐานะของผม

ด้วยเหตุนี้ผมจึงเดินไปที่ท้ายรถอยู่ดี สวมตึกพวกเขาเป็นนักฆ่า
ก็จะได้ลอบโจมตีผมกะทันหันจากด้านหลังไม่ได้

ผมเดินผ่านข้างชายสองคน...

ไม่มีพฤติกรรมน่าสงสัยใดๆ หนึ่งในสองนอนหลับไปแล้ว

เวลานี้เองหูหีก็ส่งข้อความว้อทส์แอฟผาผมอีกครั้ง 'จู้ยก็โดน
โจมตี เขาไม่เป็นไร'

หูหีไม่โทรหาผม?

หากพวกเขาถูกลอบโจมตีพร้อมกันก็แปลว่าข้างกายผมก็อาจมี...
ศัตรูเช่นกัน! หูหีจึงไม่โทรเข้ามารบกวนผม แคบอกสั้นๆ ทางข้อความว่า
'เขาไม่เป็นไร'

ผมมองชายสองคนที่อยู่ข้างหน้า...

พวกเขาเป็นนักฆ่า?

ไม่ รถบั๊สสองชั้นไม่ได้มีแค่ชั้นเดียว...

หรือว่า...

'ปัง!'

กระสุนจากด้านล่างเจาะเข้าสู่ร่างของหนึ่งในผู้โดยสารแล้วทะลุผ่าน
หลังครรถไปอย่างแม่นยำไม่ผิดพลาด!

สองวินาทีต่อมาชายคนที่สองก็ถูกสังหารเช่นกัน!

"แม่ง!"

อยู่ชั้นล่าง!

'ปัง!'

กระสุนนัดที่สามลั่นดัง!

หลังตรอกแห่งหนึ่งในย่านต่ายกอกจู้ย
ชายสองคนกำลังสูบบุหรี่ไปคุยไป
"ตัดสินใจแล้วหรือ" เขาหยิบปืนลำกล้องแฝดของเขามาถือเล่น
"ร่วมมือกัน?"

"มีเงินให้เก็บแล้วทำไมจะไม่ละ สำหรับฉัน พวกนั้นก็ดี องค์กรนักฆ่า
ก็ดี ฉันไม่มีจุดยืนหรือ" ชายผมสีขาวยืนเงินยวงเอ่ย

ชื่อหวังเจ่อรู้จักตั้งคนมาเป็นพวก ให้นักฆ่าแสดงจุดยืนของตน
แต่ผู้ที่รู้จักทำเช่นนั้นนอกจากหวังเจ่อก็ยังมี...เขาด้วย

ซุ่ยหุน ไห่ที่ปัจจุบันควบคุมโดยบุคคลิกที่สาม
ทว่านักฆ่าที่เขาดึงตัวมาไม่ใช่พวกนักฆ่าที่ยังทำตัวเป็นกลาง แต่
เป็นนักฆ่าที่เข้าร่วมกับกลุ่มของชื่อหวังเจ่อไปก่อนหน้านี้...เสียอวินเซวี่
"ฮ่าๆ! ดีมาก ฉันนายก็อยู่ในกลุ่มพวกนั้นต่อไป โอกาสมาเมื่อไหร่
ก็เดินตามเกมของเรา ระวังให้ดีละ! หวังเจ่อไม่ใช่ธรรมดา" ไห่เอ่ย

"นายลี้มไปแล้วหรือว่าคนที่ฉันฆ่า 'นอกตลาด' นะ...เยอะกว่า
นักฆ่าอันดับต้นๆ อะอีก 'ไม่ต้องให้นายห่วงหรือ' อวินเซวี่เอ่ย

"ยอดมาก ขอให้ร่วมงานกันอย่างมีความสุข หิ"
ขณะนี้ในองค์กรมีขุมกำลังสามฝ่ายคั่งจ้งกันอยู่
กลุ่มของชื่อหวังเจ่อ ได้แก่ ชื่อหวังเจ่อ จิ้งจอกเงินไดเออร์
อ้าย เสียอวินเซวี่

ฝ่ายต่อต้านของไห่ ได้แก่ ซุ่ยหุน ไห่ ขวงหลิง ล้วนอู๋ ล้วนชื่อ
ฮวาเหวี่น ชูไ้หลังเฮ่า

นักฆ่ากลุ่มย่อย ได้แก่ เฟิงอวี เปยคู จูเก่อจู้ย สือฮวง
มีคนละทิ้งแสงสว่างไปเข้ากับด้านมืดแล้ว จะมีนักฆ่าอื่นๆ ละทิ้ง
ด้านมืดไปเข้ากับแสงสว่างไหมนะ

การนองเลือดของจริงกำลังจะเปิดฉาก

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : จางชิวอวี่น

ฉายา : ชู่ยหุน ไห

อันดับปัจจุบัน : 5

อาชีพเดิม : คนส่งอาหารดีลิเวอรี่

ส่วนสูง : 181 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ปราบกฏอาการหลายบุคคลิกเมื่ออายุเจ็ดขวบ
 อีไจเนิสัยอ่อนโยน ส่วนอาเออร์โหดเหี้ยม ชีวิตปกติมือใจเ็น
 ผู้ควบคุม เวลาทำงานฆ่าคนอาเออร์เ็นคนจัดการ เขาชอบฟัง
 เพลงขณะฆ่าคน ปืนพกประจำตัวคือปืนลำกล้องแฝด AF2011-A1
 ปัจจุบันบุคคลิกที่สามเป็นผู้ควบคุมร่าง เขามีทั้งหมดสามบุคคลิก

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : โอวภู่กวง

ฉายา : เสี้ยอวินเซวี่

อันดับปัจจุบัน : 199

อาชีพเดิม : วาณิชธนกิจ (iBanker)

ส่วนสูง : 183 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ผมสี่เงินยวง เท่เป็นพิเศษ ชอบสวมสูทสีดำ
รับงานฆ่าคนโดยไม่ผ่านองค์กรเป็นจำนวนมาก อันดับไม่อาจ
บ่งบอกฝีมือของเขาได้ จำนวนคนที่เขาฆ่า 'นอกตลาด' เยอะ
กว่านักฆ่าแถวหน้าเสียอีก อาวุธประจำตัวคือมีดเดินป่าที่มี
ใบมีดมนสีดำ

'คนข้างกายคุณอาจไม่ใช่นักฆ่า

แต่คุณรู้หรือว่าเขาเป็นคนที่ช่วยเหลือคุณจากใจจริง

หรือเป็นคนถ้อยซำซำ'

(3)

บนรถบัสนี้วิ่งตลอดคืน

'ปัง!'

กระสุนนัดที่สามยิงออก!

กระสุนยิงถูกเสื้อนอกที่ผมวางไว้บนที่นั่ง!

หลังจากเขายังกระสุนนัดที่สองไม่ถึงสองวินาที ผมก็ปราดไปที่

ข้างบันไดแล้วกระโดดลง!

ชั้นล่างมีคนเพียงคนเดียว!

ชายสวมแว่นตารูปทรงประหลาดนั้นยังไม่ทันตั้งตัว ผมใช้ 'จู้ยอิ่งเตา'* ที่จู้ยให้มาเล่นงานปืนในมือเขาจนหลุดจากมือ ตามด้วย ฟุ้งเข้าไปซัดกำแพงใส่อย่างแรง! แว่นตาฟลิกๆ นั้นร่วงหลุด ผมเก็บปืนพกของเขาขึ้นมาแล้วเล็งใส่!

"ฉันเห็นว่ามีสามคนซัดๆ...ทำไมจู้ๆ...โผล่มาอีกคน?" เขามองผมอย่างลนลาน

"หือ? ใช้เซ็นเซอร์จับความร้อนจริงๆ ด้วย" ผมเหลือบมองแว่นตาเขา "ก็ต้องโผล่มาอีกคนแน่ละ 'คนคนนั้น' เป็นแค่เล็ยนอกที่ยังอุ้นอยู่ของฉันทเอง!" ผมเก็บมีดของผม ปากกระบอกปืนยังคงเล็งใส่เขา "ให้ส่งนายมาใช้มัย"

"ใช่! หมอนั้นแหละ! ชูยหุน ไห! เขาต่างหากคือคนที่อยากฆ่านาย ไม่ใช่ฉัน! อย่ายิงนะ!" เขาชูมือทั้งสองข้างแล้วลุกขึ้นช้าๆ "แว่นตานี้ เขาก็เป็นคนให้ฉันมา!"

คราวนี้ไม่แค่ผมแล้วละครับ นักฆ่าทุกคนที่เกี่ยวข้องกับจ่าฮี้ ไหก็คิดจะจัดการทั้งหมดไม่ให้เหลือแม้แต่คนเดียว!

เขามีเหตุผลอะไรถึงต้องทำแบบนี้

ในเลี้ยววินาทีนี้เอง ผมก็เห็นเขามองผมพร้อมกับ...ยิ้ม!

ไม่ เขายิ้ม...ขณะที่มองไปข้างหลังผม!

ผมหลบไปทางซ้าย!

'ฟูป!'

* คัตเตอร์ 'จู้ยอิ่งเตา' (มีดเงาบาบ) โปมีดทำจากเซรามิกคมกริบ ด้านล่างของตัวมีรูสี่รู สามารถเอานิ้วสอดเข้าไปได้ ช่วยให้ผู้ใช้ถือได้มั่นคงขึ้น ด้านบนมีร่องลึกลงให้นิ้วโป้งเป็นจุดส่งแรง ช่วยเพิ่มกำลังโจมตีได้ ส่วนปลายโค้งเล็กน้อย ขณะโจมตีจะได้ไม่บาดถูกข้อมือหากออกแรงเยอะเกินไป

ศรดอกหนึ่งพุ่งเข้าเสียบหัวใจเขา เขาตายคาที่! ส่วนผมไปหลบ
อยู่หลังบันไดรถบัส!

"ร้ายกาจ ฮ่าๆ! ทำไมนายถึงหลบพ้นล่ะ" เขาถาม
เพราะในเสี้ยววินาทีนั้นผมนึกถึงคำถามเด็กประถมคำถามหนึ่ง
ขึ้นมาได้

บนรถบัสมีคนสามคน มีสองคนขึ้นรถ สามคนลงรถ ตอนนี
บนรถบัสมีคนกี่คน

สองคน? ไม่ครับ มีสามคน!

ถูกต้อง คนขับ!

คนขับก็เป็นนักฆ่า!

พวกเขาส่งนักฆ่าสองคนมาฆ่าผม!

"นายเป็นใคร" ผมถาม

"ไม่ทันไรก็ลี้มฉันแล้ว? เราเคยเจอกันในห้างเอพีเอ็มแล้วไม่ใช่หรือ"
เอพีเอ็ม?

คนที่ขับรถไปด้วย วกมือกลับมายิงหน้าไม้ให้เข้าเป้าไปด้วยได้
มีเพียงคนเดียว!

นักฆ่าอันดับแปด ทักษะทางธนูเป็นเลิศ เคยเป็นตัวแทนฮ่องกง
ไปแข่งระดับนานาชาติ... ขวงหลังล่วนคู่!

"แม่ง นายเปลี่ยนอาชีพมาขับรถบัสแทนตั้งแต่เมื่อไหร่วะ" ผม
กำลังคิดว่าจะยิงเขาให้ตายได้อย่างไรดี

"ช่วยไม่ได้วะ นายรู้มั๊ยว่านักกีฬาฮ่องกงรายได้เท่าไร ต่อให้ฉัน
เป็นโค้ชก็ยังรายได้งั้นๆ ถือซะว่าหารายได้เสริมก็แล้วกัน" เขาเอ่ยยิ้มๆ
"มาฆ่าฉันสิ ก่อนตายฉันจะได้หักพวงมาลัยให้รถ... พุ่งตกทะเล!"

ผมมองไปนอกรถบัสแวบหนึ่ง นี้อ่าวโทโ!

เดิมทีต่อให้มีบันไดกั้นกลางผมก็ยิงเขาที่นั่งอยู่ตรงที่นั่งคนขับให้ตายได้ แต่หลังจากยิงแล้วผมก็จะเห็นลงทะเล ที่สำคัญคือ...ผมว่ายน้ำไม่เป็นครับ!

"หี มีตัวเล็กอื่นมั๊ย" ผมยิ้มขึ้น

"ลงรถสิ" เขาว่า

"นายต้องจอดก่อนสิ ฉันถึงจะลงได้"

"ไม่ได้ๆ ยังไม่ถึงป้าย คุณต้องเคารพกฎจราจรนะครับ"

"ป้ายต่อไปคือที่ไหน"

"ปรโลก"

"จึ้นนายไปก่อนเหอะ"

ทันใดนั้นกระจกหน้าต่างซ้ายมือผมก็ระเบิด! กระจกพุ่งเข้ามาจากด้านนอก! ผมหันขวับไปมองข้างนอก เป็นรถเบนซ์เอสแอลเคเปิดประตู!

ผมมองไปยังตำแหน่งคนขับ...เธอ...

ผมอึ้ง ช็อกยิ่งกว่าตอนกระจกแตก! ช็อกกว่าเป็นร้อยเท่า! เป็นพันเท่า!

"ม้าวรอะไรรยะ รีบลงมา!" เธอตะโกน

ผมกระโดดลงทันที!

ผมหมดความสนใจในตัวขวงหลิงล่วนอู๋ หันมาจ้องเธออย่างจริงจังแทน

"พวกมันไม่ได้ส่งนักข่ามาจัดการนายแค่สองคน แต่เป็นสาม! อีกเจ็ดร้อยเมตรมีสไนเปอร์อยู่อีกคน!" เธอลดความเร็วรถ "ฉันเคยสอนนายแล้วไม่ใช่หรือไง อย่าได้ใจจนลืมตัว!"

ผมจ้องมองดวงหน้าของเธอเขม็ง น้ำตา...จวนจะไหลออกมา

ความทรงจำ...ประเดประดังขึ้นมาพร้อมกัน

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : เหวไต้หัง

ฉายา : ขวงหลังล่วนอู่

อันดับปัจจุบัน : 8

อาชีพเดิม : โค้ชยิงธนู

ส่วนสูง : 181 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ทักษะทางธนูล้ำเลิศ เคยเป็นตัวแทนฮ่องกงไปแข่งขัน สายตาเหนือกว่าคนทั่วไป สามารถมองเห็นวัตถุที่อยู่ในที่มืดได้ และเนื่องจากโค้ชกีฬาในฮ่องกงรายได้ไม่มั่นคง จึงขั้บรบบัสเป็นอาชีพเสริม

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : จูหมิง

ฉายา : จิวโยวหมิง (คติพจน์)

อันดับปัจจุบัน : 264

อาชีพเดิม : ไม่มีอาชีพ

ส่วนสูง : 175 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : หลังจากมาเป็นนักฆ่าก็ถูกไต่เต้าขึ้นมาอยู่ในฝ่ายต่อต้าน ถูกขวงหลังล่วนอู่ฆ่าตายบนรถบัส

*'วาสนาเคยพาให้แสนคิดใกล้ ทว่ากลับไม่อาจยึดไว้ให้มัน
สุดท้ายกลายเป็นคนแปลกหน้า'*



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624355.html>